



Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 1. Mala permittit Deus ad multorum frugem bonorum, messemque colligit de femente diaboli: nunc benè dicimus, quòd de petra oleum eduxerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

Murus, unico oculorum suorum intuitu cordi
decem subsiderit illos qui timore mortis nimio
accensus obsecrationibus illud tenebris mesforat,
quæ Ægyptus adeo refraga perculerat: nunc
ferat, utaque lucis suæ præfulgent, regnans in
caelo, illam nobis misericors communicet, qui-
bus oculi nobis illuminentur; hoc autem indu-
tauer efficiet, si illam mediante Mâre Virgi-
ne Manâ possidemus, eam salutâtes. *Aus Maria.*

§. 1. *Mala permittit Deus ad mulierum fru-
gem bonorum, messisq;e colligit de semen-
te diabolî: nunc bene dicimus, quod de pe-
tra oleum eduxerit.*

Dispicitur D. August. & ingenij sui acumine
quandam venientiam difficultatem, quàm ali-
quo cœturis animo omni illo prior obiecc-
ne D. Petrus infanti illi prædicatori Simoni
Magi referretur D. Clemente: quare Deus si
mali habens moderetur tantâ permittit in
obscure perire que mala? Quilibet guberna-
tor ex officio tenetur quantum potest omnia
Reipublice dâna dicerere, quæ destruant illam
laque perniciosa bono communi eiusdem spi-
rituali vel temporalî: quod si hoc minimè fa-
ciat, vel vitiat deest vel possibilitas: si qua
non potest, sicut illi potentia; si qua non vult,
dedit illi bonitas: Deo nec potentia deest, est
etiam omnipotens omniaque potest mundi
mala damnare auertere, & impedire ne fiant:
sed nec illi bonitas deest: est etenim infinitè
bonus: quid igitur illa minimè præpedit? Imo
potius hoc tanquam quilibet videmus occasione,
vel aliâ non tangimus, aliis non occurrant,
nec aliud experiamur quàm mala temporalia,
pericula, bella, quibus mûdus consumitur:
et non nisi damna lugeamus spiritualia, homi-
cidia, adulteria, furta, sibi inuicem occurrentia, vt
in vices Olee: *Maledictum & manducium, &
homicidium & furtum & adulterium inundant.*
nisi illi Simon Magus *unde malum?* Quia si vo-
luntati non secundet potestas, vt solet terreis
hinc Gubernatoribus, non est omnipotens: si
vero potestati refragetur voluntas, deficit in eo
quod minus est præclari Gubernatoris, & po-
tenti omnium focordia, vt hortulanus merito re-
prehenditur, si cum noxias malasque possit her-
bas extirpare, eorumque de horro radices euell-
ere, non tamen facere conatur:
Ratio hæc Manichæis hæreticis ita fortis &
Hieron. Bap. de la Nuxa. Tom. IV.

irrefragabilis visa est, vt legimus apud August. *Li. de na-
ut nullam huic inuenientes solutionem, ne Dei turabom-
negarent omnipotentiam, nec bonitati derogâ. cont. Ma-
rent, nec negligentiam in illo concederet & nich. 2. 3.*
focordiam: in hoc tam graue corruerunt insi-
pientia præcipitum, vt Deo mundi huius ne-
gatiur gubernationem, illam vero libentius dia-
bolo assignant, quod ita iudicarent eo quod
omnia sic in illo succedant & disponantur tanta
rerum perturbatione & confusione; vt bene de
illo dixerit, qui consideratis omnibus veridi-
cam hanc effatus est propositionem: *Totus mun-
dus in maligno positus est. Verget argumentis for- 18.*
tius D. Aug. additq; aliam difficultatem. Vt quid I I.
pâtitur Deus Sanctorum multos in peccata tue. Argum-
te grauiora, & enormiora! Quis patet inuenitur, tum obii-
qui filium manu ducens, per scopulos & præct. cit.
pitia, per loca lutosâ & periculosa, cum possit D. A. v.
illum, ne cadat, sustinere, patitur illum in præ-
ceps labi & in gyrum deortum ita volui, vt illi
membra luxentur, vel luto coenone ad os vsque
immergatur, licet illi facile foret inde saluum il-
lum eripere? Sancti filij sunt Dei, sua deducit il-
los manu, per hæc vana mundi itinera, plena
præcipitiis, & laqueis vitiorum, scelerumq; tech-
nis: hinc singuli eorum, qui beatitudine per-
fruntur, æterna cum Dauidæ Deo laudes con-
ciunt gratiarum. *Tenuisti manus dextera meam. Ps. 72. 24.*
& *in voluntate tua deduxisti me, & cum gloria
suscepisti me.* Quia igitur ex ratione multos corû
labi sunt in præcipitia peccatorum; de vno in
aliud; & in lutosâ, fetida, execranda loca vitio-
rum? Dauid sit nobis exemplo, quomodo uere
permisit illum in præcepta culpatum, vt de vna
in alteram laberetur? ex parua in videndo im-
prudencia, quâ mulierem admauit illicitè alie-
nam, in adulterium quod cum illa scortator ad-
misit, exinde in fraudem quâ conatus est irreti-
re, & reipsa irretuit. Vitiam, ficto illum aduo-
cans stratagemate: post hæc desiderans cum in-
terficere, necemque machinatos, fraudulentam:
vicerius, preditorie nimis mittens illum dolosis
circumuentum litteris, velut agnum ad laniandâ,
& propria mortis creans executores: huic disci-
pulum totum, exponens exercitum, vt realiter
eadem perulit non contemendam, prætermi-
to populi scandalum, nec hic pedem fixit, donec
in profundum corruerit præcipitum, quod ipse
semet locum vocat miseratum, lutumque sceti-
dissimum. *Lutum miseria, & lutum factu: & qui-
dem tantum, vt nisi Deus brachium extendisset,
manumque porrexisset omnipotentem, mansi-
set illic perditus in æternum: Nisi quia Dominus Ps. 39. 17.*

G g admiss,

adiunxit: paulo minus habitasset in inferno anima mea;

In quem lacum tam obscuro infidelitatis adeo petreitas lapsi permittit Apostolus D. Thomam, ut affirmantibus fidem non adhibeat qui Christum viderant resuscitatum, nec ipsi Apostolus velut testibus oculatis idem assertoribus: imò & ipsi cœlestium Regine, & SS. Mariæ fidem suadentibus respondit contumax se non crediturum, licet ipsum oculis suis intueretur, nisi pariter manuum digitos foraminibus imponeret, propriæque manu lateris tangeret aperitur: adeo ut si Dominus ipse in propria persona non venisset, seque illi spectandum obtulisset illi quantum poterat indulgens, nullum fuisset salutis animæ eius remedium? An ergo Domine potentissime congruentius non fuisset manibus illis tuos suffulcites, ne in tam horrendos mortalesque calis promi laberentur.

III. Alio obiecto de casu D. Petri.

Et autem citius ad nostrum revertamur intentum: quamobrem permittit ut dilectus tuus Apostolus, collegij tui primicerius electus ad fundamentalem Ecclesiæ tuæ lapidem, cui paulo ante commensurasti, ut sustineret & confirmaret vacillantes, expositusque periculo lapsus rueret adeo enormi, & in lubricum tunc negationis laberetur de viâ ad aliam, de timore ad negationem, de negatione ad periturum, inde ad anathematismum, tanto sui detrimento, tantæ tuæ dignitatis ignominia: Architecte sapientissime qui veram tantam sustulisti soliditate constantem, ut quia homines in eâ pedes suos erant fixuri, non hueres, ut fundamentum, super quo illam fundaveras, vel puto quidem moueretur aut vacillaret: nam identico tuos egerit psalmographus: *Fundasti terram super stabilitatem suam, non inclinabitur in seculum factus, Quomodo tuam fundus constantiori soliditate Ecclesiam, in qua secuti fuerunt fidelium pedes, quorum nomine idem canebat Psalmsilla: Stantes erant pedes nostri in atris tui Hierusalem permittit ut lapis fundamentalis de fundamento tuæ confessionis turissimo, in quo illi sustulisti, collisus laberetur? Et vni & alteri respondet D. Aug. dicens summa Deus gubernans mundum providentiâ sicut illum moderatur, patitur in eo mala ad ipsius mundi utilitatem: etenim cum omnia posset tollere, atque impedire, est tamen talis eius vis omnipotentis, ut de illis malis insigniora eliciat bona ipsi mundo, quàm si ea minime fieri pateretur: *Neque enim Deus omnipotens (sic ipse) cum summâ bonitâ sit, vltimo modo fieret mali esse aliquid in operibus suis, nisi usque adeo esset omnipotens & bonus, ut bene-**

IV. Respondet D. Augusti.

faceret etiam de malo. Eandem doctrinam confirmat D. Hieron. et in exemplis, argumentum sumens ex Epistola D. Pauli scripta familiari suo Philemoni, quem in duobus salutat honorificè titulis, quos exponit D. Chrysostomus illum inscribens: *Dilectissimus & cooperatori nostro*, & Appia, quam oporuit D. Chrysost. præfati fuisse cognomen, eamque sic compellat: *Et Appia sorori charissima*, de qua dicitur ab illis seruis effugisset Onesimus, qui quòd loquutus Romanam venerat, ubi D. Paulus tenebatur in vinculis, & Deo sic cuncta disponente factum est, ut eius audiens doctrinam, ad fidem converteretur sic Catholicam, tantaque ceteris præfata vitz sanctitate, ut Apostolus eum sibi locum esse adoptare voluerit, quatenus illi in prius seruitutem promptè misisset: *Quem ego volueram mecum detinere, ut pro te ministrarem mihi in vultu solo Evangelij*. Voluit etiam magis debito satisfacere iustitiæ, illum Domino suo remittendo cui seruiet. Literas illi scribit, veniam rogans quòd ab eo fugisset: præcipuum autem pro eo hoc profert argumentum expendens, si quidem iudicè male fecerit fugam incepto, & seipsum Domini sui potestati insultando, potè malum hoc permittente Deo sic factum, ut ex ipso & pro ipso bona eliceret non exigua: nam ex hoc talia produxit bona Onesimo, ut ipse iocose fidei Evangelicæ illuminaretur, factus ex infideli fidelis, & Domini, ut per hoc iam illi possent fidere securius vixit iam à Deo illuminato, & ab Apostolo plurimum dilecto. Dicit quamobrem Deus serui huius fugam permittente tunc in more habet Deus, ut credo D. Hieronymo, mala permittente non exigua, ut inde bona eliciat insigniora: *Nonnumquam malum recipiunt bonorum. Et huiusmodi prava consilia Dei vertit ad rectum*.

faceret etiam de malo. Eandem doctrinam confirmat D. Hieron. et in exemplis, argumentum sumens ex Epistola D. Pauli scripta familiari suo Philemoni, quem in duobus salutat honorificè titulis, quos exponit D. Chrysostomus illum inscribens: Dilectissimus & cooperatori nostro, & Appia, quam oporuit D. Chrysost. præfati fuisse cognomen, eamque sic compellat: Et Appia sorori charissima, de qua dicitur ab illis seruis effugisset Onesimus, qui quòd loquutus Romanam venerat, ubi D. Paulus tenebatur in vinculis, & Deo sic cuncta disponente factum est, ut eius audiens doctrinam, ad fidem converteretur sic Catholicam, tantaque ceteris præfata vitz sanctitate, ut Apostolus eum sibi locum esse adoptare voluerit, quatenus illi in prius seruitutem promptè misisset: Quem ego volueram mecum detinere, ut pro te ministrarem mihi in vultu solo Evangelij. Voluit etiam magis debito satisfacere iustitiæ, illum Domino suo remittendo cui seruiet. Literas illi scribit, veniam rogans quòd ab eo fugisset: præcipuum autem pro eo hoc profert argumentum expendens, si quidem iudicè male fecerit fugam incepto, & seipsum Domini sui potestati insultando, potè malum hoc permittente Deo sic factum, ut ex ipso & pro ipso bona eliceret non exigua: nam ex hoc talia produxit bona Onesimo, ut ipse iocose fidei Evangelicæ illuminaretur, factus ex infideli fidelis, & Domini, ut per hoc iam illi possent fidere securius vixit iam à Deo illuminato, & ab Apostolo plurimum dilecto. Dicit quamobrem Deus serui huius fugam permittente tunc in more habet Deus, ut credo D. Hieronymo, mala permittente non exigua, ut inde bona eliciat insigniora: Nonnumquam malum recipiunt bonorum. Et huiusmodi prava consilia Dei vertit ad rectum. Liqueo docet hoc nos (inquit) historia Ioseph. Vendiderunt illum fratres Ismaelici vi. Centum argenteis, à quibus ductus est in Agyptum, ubi falsò à propria domina vocatus in cœli habitum adulterij, conicitur in carcerem, vinculis. Adhuc ad eius honorem elicit, ut idem medicum, quo frater vsi sunt contra Ioseph, ut eum perderent, inuenerit Deus, præclaros inde educens eventus, ad insignem eiusdem Ioseph celsitudinem. Deique gloriam: sic ipsam suam ipse exponit fortibus: Vos cogitastis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum. Tale namque est brachij illius robur ut eas ipsas improborum aduersas cogitationes & intentiones peruerfas, ut sanctificat

sanas suas perficiat cogitationes, & decreta
 completa sapientissima.
 Prefatus occurrit nobis hac hebdomada mors
 & Passio Redemptoris: permittit autem Deus vt
 tantum in hoc mundo fieret piaculum, et tamen
 etiam horrendum. facinus adeo detestandum qua-
 le illi ipsius Filij Dei homicidium, vt nullus esse
 possit actus illi nequitiis comparandus: ceterum
 permittit hoc fieri Deus, quia inde omnis boni
 sempiternitatem, hominis reconciliationem,
 mundique vt diximus, die Veneris Redemptio-
 nem. Eam ob causam graues in electis suis castus
 vitæque permittit: quia ex illis insigniora pro-
 ipse bona erat educendum totique Ecclesie suæ
 potentia, quam si conuulsi illos ita sanitate
 famulæ, vt semper in illa stetit immobilis.
 Et quamuis vt verum credimus quod D. Paulus
 docet, non esse faciendâ mala vt coequant bona,
 nec etiam minimum peccatum veniale, ad salu-
 tatem vitæque, totius vniuersi, sed nec quidē vni-
 cum monachium officiosum ore profertendum,
 vt apponit probat D. Aug. in duobus libris pro
 multis confirmatione conscriptis: porro ad sa-
 pientem spectat Gubernatorem aliquando mala
 etiam graua in Republicis permittere si de illis
 peccata pro eius incolumitate sit bona pro-
 uidentur. Hoc agit Deus cuius conditione ele-
 gauerit exprimit quidam illius œconomus vel
 interpretor, dicens eum ita lucro instare, vt metat
 non nisi non seminavit: *Idem vbi non seminasti*: de
 fructu dicitur. Quid ergo? furatur Deus ra-
 tione alienum? Nequaquam, sed per hoc subli-
 miter declarat Theologiam. Peccatum mortale
 semper est malorum, ædium temporalium, sed in
 super æternorum. *Radix germinans sel & ama-*
rum appellat illud Moyses. De eo loquitur
 spiritus S. quando te monet. *Fili non seminis*
malum sicut in iustitia, & non metes ea in septu-
plum. Quodcumque penas & tormenta dam-
 nati patiuntur, & in æternum patientur huius
 est melius seminis maledictæ. Non illam Deus
 facit: quia nedom non facit peccatum, sed
 nec potest facere: *Sine ipse factum est nihil, alle-*
git Aquilarius Evangelista D. Ioan. Nihil, inter-
 preatur D. August. est peccatum: Cum omnia
 conditio potens sui manus perficiat: *Omnia per*
ipsum facta sunt, non tamen eo loque se extrêdit,
 vt peccatum faciat, sed ipse homo hoc comittit
 in D. X. de cuius pueria voluntate per diabolum exci-
 tata suæque propria concupiscentia velut de cau-
 sa propria & principio procedit. Nihilominus
 causa est eius omnipotentia, vt ex hoc malo se-

mine, quod ipse non seminavit, messem colligat
 ditatem & abundantem: etenim de quâ pluri-
 mis peccatis quæ morales commiserunt, bona
 collegit ipse bonus infinita.
 Ecce, notat D. Gregor. quàm pernitiosam se-
 minavit D. Thomas Apostolus infidelitatem circa
 Domini Resurrectionem, illi tam pertinaciter &
 obliquè recalcitrans vt nec ipsis oculatis testibus,
 aurem præbere voluerit, & coilibet quod illi di-
 cebatur, resistebatur verbis his vt paucis ita
 contumacibus: *Non credam.* Grande malum, se-
 mens perditionis: hinc porro Dominus mes-
 sem eduxit, quâ nulla copiosior confirmationis
 fidei suæ Resurrectionis, vt suâ in ea firmius so-
 lidaret Ecclesiam, fidelesque omnes confirmaret:
 etenim per hoc luce clarior manifestatur, quod
 hoc mysterium non creditum fuerit nisi prævia
 discussione, & confirmatione, sed quod ita eui-
 dentem illam reddidit D. Thomas, vt oculos, di-
 gitos, manisque illi iussit. Verba profert D.
 Gregorij: *Egit mira modo superna clementia vt*
discipulus ille dubitans illum in Magistro suo vul-
nera palparet carnis in nobis sanare vulnera infir-
mitatis plus enim nobis Thomas infidelitas ad fidem
quàm fides discipulorum credentium profuit, quia
dum ille ad fidem palpando reducitur, nostra mens
omni dubitatione possessa in fide solidatur. Et
 quamuis hoc alius licet ex exemplis profertur, di-
 cutiamus illud quod præ manibus habemus, et i-
 stemque D. Petri casum inspiciamus, de quo D.
 Amb. idem sentit quod D. Greg. de D. Thoma: *Item in*
Petri situatio nostra est fortitudo: & congruenter D. Petro
 adduci potest hic Moyses potiori ratione de hac D. A. M. A.
 petra profertur quàm de veteri Iudaicâ. *Eduxit tu e. 22.*
mel de petra oleumq; de saxo durissimo. De hac scri-
 gida, & timore cõgelata petra, quiniud trina ne-
 gatione obdurata, mel eduxit Ecclesie suauissi-
 mu & oleum sanandis nostris vulneribus fractu-
 ris nostris reparandis, tenebrisq; illuminandis ef-
 ficacissimum. Plurimas casq; insignes adducit D. 13.
 Amb. rationes: cur Deus permittit Dauidem in
 tam enorme labi peccatû adulterij, porro fugu-
 lariter hanc expedit: *Vt nos doceret, quemadmodum*
admissum possimus optere peccatû, forte vilius in-
quisi iusta alicui videtur, vt propter nostram cor-
rectionem tantis erroribus i. propheta Qui sic opina-
 tur, ignorat quâtopere Deus nostræ studeat vti-
 litati, atq; desideret vt ad meliorem vitæ frugem
 aspitiosius conuertantur. *Quænam non acta legi-*
mus in vet. testamento? Quot populi sui clades?
Quot serpentes? Quot vulnera? Et aduertendum
 quod addit Apo. *Nac omnia in figura cõtingebant*
 illis: scripta sunt autem ad correptionem nostrâ. *Dixit*
 hoc,

X.
 Item in
 D. Petro
 D. A. M. A.
 D. 22.
 Luc.
 de nega-
 tione Pe-
 tri 7.3.
 Dent. 32.
 D. 13.
 Nec
 non in
 David.
 D. A. M.
 Apol. 12.
 de Da-
 uid. c. 4.
 Tom. 1.
 1. Cor.
 10. 18.
 hoc,

G g a hoc,

I. I. Chri-
stus in
serpente
aucto
re: ca-
to is
figu-
ram
expi-
mit.

hoc Apostolus historiam commemorans de ser-
pentibus: qui veneno turgidi mordebant He-
braeos: quorum ichibus demorsu praerabie mor-
iebantur. Ad cuius infirmitatis remedium cre-
ditus est serpens aeneus: quo demonstratur nullum
esse peccatoribus remedium, nisi Dei filium in
similitudine serpentis: etenim ad peccatorum
remissionem factus est Filius Dei peccatum, ut
ait Apostolus, non quod ille peccauerit, sed quod
figuram assumeret peccatoris, sibiq; cuncta im-
polluerit peccata ipse innocens & impollutus;
Hac autem in figura contingebat illi: scripta sunt
autem ad corruptionem nostram. In figura aenei
serpentis: tanquam confixus cruci: quo verus ser-
pens crucifigendus generi annuntiabatur humano,
qui serpentis diaboli venena vacuaret, in figura
malefactoris, in veritate autem qui totius mundi
maledicta deletis. Permissit in se tantum calum-
niam: non poterat cadere in pecca-
tum, sed cecidit in figuram & maledictionem
peccati, illam in se assumendo. & hoc ad corre-
ptionem nostram. Quid miramur, quod electos
quos ad eandem inventionem cadere permittat?
Ut nos ex eorum lapsibus maiores in eius amicitia
progredi faciamus.

§. 2. Posuit Christus D. Petrum & D. Pau-
lum sicut Salomon cominus Iacobi &
Booz, quibus in peccatoribus spem excitet
indulgentia.

Epist. 149.
ad Mar-
cel.
I. Casus D.
Petri si-
duciam
excitat
indul-
gentia.

Matt. 4.7

Admiranda bona sunt & commoda, quae
aucti reperit a Deo colligi ex ista hac
Petri negatione. Primo D. Hieron. aucti
nit ex hac petra Deum eduxit inel fiduciae
peccatoribus suavissimum, nam per illam intel-
ligunt, quod quantumvis grana sint & cuormia
multaque sua scelera, remedium habeant effica-
cissimum per lacrymas veramque poenitentiam:
ut nedum illorum integram obtinuerint remissio-
nem, offensarum indulgentiam, sed insuper amif-
sam recipiant gratiam, imo ad gradum meriti
conscendant altiorum, quam ex quo per pecca-
tum deciderant. Hanc Christus Dominus fidu-
ciam dederat, & verbis hisce perfuserat. Poeni-
tentiam agite: appropinquavit enim regnum cae-
lorum. Confirmavit, autem hoc apposite para-
bola filij prodigi: qui licet patris contumax
excessisset latibus Patri iniuriis, opum dilapida-
tor, reuersus tamen domum, veniamque certius
deprecatus, ab eo in veterem receptus fuit ami-
citiam, pretiosis nouisque indutus vestimentis,

conuiuio, exceptus opiparo, tantaque meritis
corporis alacritate ac musica, ut nullam se offer-
disset, si obediens Patri domi remansisset, siue
nee obediens in-rogatoque praestitit filio, patris
nis & debus nunquam egresso, sic ad nunum illi
seruanti, ut verè dicere potest: Numquam
mandatum tuum praeterit. Quis vero liceret
obdicere, ait D. Chrysol. hanc, solam esse para-
bolam factamque historiam: cuius acclimatam
auribus: exempla subiecit oculis tuis spectab-
ilia, peccatoris receptos in gratiam, & deinde
gratiq; sublimatos eminentissimis. Vnde Latranum
in paradiso, publicanum scilicet Euangelium, dicit
phorum Paulum orbis Apostolum. Nominatum
autem exemplum atende praesens, inquit D. Hie-
ronym. Vt exemplo Petri intelligeremus, quantum sit
virtus poenitentiae per quam non solum veniam co-
sequi, sed etiam maiore dignitatem recipere, aut
obtinere possimus. Ne te scelesti tuorum magnitudo
perterreat: quae Petrus grauita comiserit, atreale

Iudicant David ut Iopremam contra se ef-
fensam, negationem seu detractionem illius quam
ut amicum habuerat, fouerat, mensiq; lux con-
uiuam adhibuerat: Si inimicus meus maledixit
mihi, sustinui: quia vique. Et sic in qua dicitur me
super me magna locutus fuisset, abscondi non
posse ab eo. Tu vero homo in-mimus dux meus
Et natus meus, qui simul mecum dulces capis
cibus, in domo Dei amicum animas eum conuulsi.
Verba sunt haec quae Christus, Dominus nolite
ut Iuda praedictoris sacrilegam exaggerate in-
quitatem, repetitis: & si quis, veritatem potest
potest, atque de D. Petro has quatuor exponit:
Quod me negauerit inimici, necque nomi-
mini iniuriore detrauerit, & confiteri me dicit
siam esse recoluerit: inuolunt fuit: potest non
hoc ita moleste sero: erant enim faules mihi
inimici: Quis habuerant, ego praesens. Tu vero, dux
meus, amicus mihi aut opiparus, nisi exeret
Dux generalis, & rotius populi aut dignatus mi-
hi. Vicarius: Natus meus: tu cogitatus mihi &
ego tibi: ut non modice effertis quod me co-
gnosceres, diceretque mihi: Ego dico tibi: quia tu
es Christus Filius Dei viuis. Ego tibi recipio.
Ego dico tibi: quia tu es verus. Tu ille meo per-
petuus mensae comitatus: Dulces mecum capis
cibus: quando ipsum tibi corpus meum in cibum
dedi, & sanguinem meum in potum ferculum il-
lud omni manna lapidus. Tu ille mihi collate-
ralis, mei nominis confessor inclinus, & ego tui
nominis exaltator illustissimus: cum enim mihi
diceret meo prece diuinitatis: Ego dico tibi quia
tu es Christus Filius Dei viuis: Ego tibi & populus
136